

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. v právní věci žalobce: **Bc. J. S.**, zastoupeného Doc. JUDr. Ing. Milanem Pekárkem, Csc., advokátem, se sídlem Stamicova 18, Brno, proti žalovanému: **Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně**, se sídlem nám. T. G. Masaryka 5555, Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2014, č. j. 1093/R/2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 2. 9. 2014 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2014, č. j. 1093/R/2014, kterým zamítl žádost žalobce o přezkoumání rozhodnutí a potvrdil původní rozhodnutí děkanky. Děkanka rozhodnutím ze dne 6. 6. 2014, č. j.: FHS/SO/433/06-06-2014 vyloučila žalobce ze studia v navazujícím

magisterském studijním programu Specializace v pedagogice, studijním oboru Sociální pedagogika na Fakultě humanitních studií Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně z důvodu spáchání disciplinárního deliktu plagiátorství dle čl. 2 odst. 2 písm. a) Disciplinárního řádu pro studenty Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně ze dne 24. ledna 2013 (dále též „Disciplinární řád“) při vypracování diplomové práce na téma „*Evaluace programů zacházení s odsouzenými*“ odevzdané dne 25. 3. 2014.

II. Obsah žaloby

[2] Žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Již však v rámci žaloby nespécifikuje, v čem případnou nepřezkoumatelnost spatřuje. Dále namítá nejasnost předvolání na zasedání disciplinární komise, jelikož nebylo z předvolání zřejmé, že se v uvedený den mají projednávat ještě další případy a že případ žalobce bude projednáván až jako druhý. Žalobce dále namítá, že z předvolání nelze vyčíst, že jednání komise začne ve skutečnosti s téměř hodinovým zpožděním a že žalobce tak přijde na řadu po více jak čtyřech hodinách. Žalobce ve své žalobě brojí proti postupu disciplinární komise. Žalobce se domnívá, že postup komise byl vůči němu záměrný. Žalobce namítá průběh disciplinárního řízení a to především z toho důvodu, že se komise zaměřila nejen na problematiku zjišťování nepřiznané shody tzv. plagiátorství, ale i na zkoušení žalobce z obsahu práce. Žalobce poukazuje na to, že během řízení nepřipustil nestandardní použití dalších uvedených zdrojů a že měl důvěru ve svého vedoucího práce v tom směru, že by ho na něco podobného jistě upozornil. Žalobce proto namítá postup a vedení vedoucího práce, jelikož ten, dle žalobce, měl upozornit na případné plagiátorství. Žalobce ve své žalobě tvrdí, že správní orgán má povinnost studenta poučit nebo alespoň včas upozornit na případné plagiátorství. Poukazuje dále na to, že ani jeho vedoucí práce nerozpoznal v rámci konzultací, že by se mohlo jednat o plagiát. Žalobce namítá, že části textů z prací jiných autorů, na které pak v práci odkazoval a nedostatečně odcitoval, nedošlo záměrně, ale šlo o opomenutí, měl v úmyslu se k těmto částem vrátit a odkazy na příslušná díla a autory doplnit, tudíž dle žalobce v jeho jednání chybí úmysl. Poslední námitka žalobce se týká dalšího případu plagiátorství, které se projednávalo ve stejný den. Dle žalobce byl rozsah neodkazovaného textu práce studentky, u které byl projednáván disciplinární delikt tentýž den jako u žalobce, zhruba stejný jako v případě žalobce, ale výsledek disciplinárního řízení a zejména následně uložená sankce byla v jejím případě výrazně mírnější. Dle žalobce tak nebylo naplněno legitimní očekávání.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce k vyjádření žalovaného

[3] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 10. 11. 2014, navrhl, aby soud předmětnou žalobu zamítl. Žalovaný detailně rozebírá jednotlivá pochybení na straně žalobce a poukazuje na to, že je zde zřejmý úmysl, když zkopírované texty opravuje tak, aby byly zasazeny do kontextu práce a do jednotného mužského rodu, přičemž se nesnaží ani jakkoliv změnit větnou skladbu. Žalovaný poukazuje na to, že nezpochybnitelné skutečnosti byly zjištěny jak pomocí systému Theses, tak detailní kontrolou práce zaměstnanců univerzity a následně i v rámci disciplinárního řízení vedeném s žalobcem. Tvrzení žalobce týkající se úmyslu žalovaný považuje za účelové a lehce vyvrátitelné. Žalovaný zdůrazňuje, že se nejedná v tomto případě o pouhou záměnu textů z nepozornosti, ale o cílenou, účelovou a z povahy věci úmyslnou manipulaci s textem opsané práce. Dále žalovaný poukazuje na to,

že žalobce je absolventem Metodologického semináře předmětu metodologie společenských věd, kde byl již v roce 2012 obeznámen s principy tvoření formálních prací. Žalovaný závěrem uvádí, že překopírování desítek stran textu i s poznámkami pod čarou bez uvedení odkazu na příslušné prameny, jakož i redukce a kombinace textů z vybraných zdrojů, se nemohou považovat za pouhou nedbalost a nemůže k němu z povahy věci dojít nedopatřením. Žalovaný si je vědom, že je možné studenta vyloučit ze studia pouze v případě úmyslného spáchání disciplinárního deliktu. S přihlédnutím k prohlášení autora v samotné diplomové práci a s odkazem na disciplinární řízení žalovaný zkonstatoval, že žalobce splňuje podmínky dle ustanovení § 65 odst. 3 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách (dále též „zákon o vysokých školách“), ve znění účinném pro projednávanou věc.

[4] Žalobce v replice doručené Krajskému soudu v Brně dne 16. 12. 2014 konstatuje, že rozhodnutí děkanky je založené na povrchním a nesprávném posouzení skutkového stavu a jedná se o postup zjevně účelový a prostoupený snahou bagatelizovat argumenty žaloby. Žalobce zdůrazňuje, že ke shodě textů došlo proto, že odkazy na příslušné prameny zamýšlel do práce vložit následně a pak na to zapomněl. Dále poukazuje na to, že téma diplomové práce je natolik specifické, že je zřejmé, že stále více autorů ostatních prací vycházejí ze stejných pramenů, kterých je omezený počet. Tyto shody dle žalobce vůbec nemusí být důsledkem úmyslného plagiátorství. Dále žalobce opět opakuje námitku týkající se vedoucího práce, který neupozornil na případné plagiátorství. Žalobce poukazuje na otázku, proč by měl plagiát rozpoznat student dříve než jeho učitel a být za to ještě potrestán nejvyšším trestem. K tvrzení žalovaného o tom, že je žalobce absolventem metodologického semináře předmětu Metodologie společenských věd uvádí, že to ale nic nevypovídá o skutečném průběhu studia tohoto předmětu a jeho úrovni. Dále žalobce zdůrazňuje, že v programu Theses nenalezl ani vedoucí práce jakékoliv shody. Vytýká žalovanému způsob, jakým označuje za plagiátorství i odkazy pod čarou nebo obecně známé metody výzkumu. Dle žalobce není možné, aby žalovaný považoval za plagiát i provedený praktický sociologický výzkum, když nedostatečně identifikoval respondenty. Žalobce poukazuje opět na průběh disciplinárního řízení, které dle něj odpovídalo řízení inkvizičnímu. A závěrem žalobce zdůrazňuje, aby soud zohlednil i sociální poměry, jelikož je pracujícím člověkem s dvěma malými dětmi.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[5] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, že napadené rozhodnutí žalovaného **bylo vydáno** v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

[6] Spor tkví v otázkách, zda diplomovou práci žalobce lze označit za plagiát, zda děkanka Fakulty humanitních studií má oprávnění vyloučit žalobce za tento disciplinární delikt a zda postup disciplinární komise je v souladu s předpisy.

[7] Krajský soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť se jedná, o tak závažnou vadu, že se jí soud musí zabývat z úřední povinnosti nad rámec dalších uplatněných

žalobních námitek. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat. Žalobce neupřesnil, v čem spatřuje nezákonnost rozhodnutí, zdejší soud se proto zabýval nepřezkoumatelností v obecné rovině.

[8] Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k tomuto tématu (srov. např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 27/2008 - 76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS) je zřejmé, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, například pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí; pokud je jeho odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním; pokud z jeho výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Dále se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. I nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je soudní judikaturou bohatě zmapována. Zmínit lze například rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245). Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu pak pro posouzení přezkoumatelnosti správních rozhodnutí platí v podstatě stejné podmínky, jako pro posouzení přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18).

[9] Žádnou z výše uvedených vad krajský soud v napadeném rozhodnutí neshledal. Žalovaný se dostatečně zabýval důvody, které vedly k vyloučení žalobce ze studia. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že se s celým případem důkladně seznámil a neopomenul žádné skutečnosti, které jsou v dané věci podstatné. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se zabýval žalovaný všemi námitkami. Krajský soud proto neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, která spočívá dle žalobce v nesrozumitelnosti a nejasnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí. Je zřejmé, že žalovaný výrok řádně odůvodnil, je zřejmé, kdo jsou účastníci řízení, neobsahuje žádnou vnitřní rozpornost v hodnocení žalovaného, když vede celá právní argumentace ke stejnému závěru. Krajský soud konstatuje, že napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti.

[10] Dále se soud zabýval vymezením a definováním pojmu disciplinárního deliktu a pojmu plagiát ve vztahu k výše uvedené diplomové práci. Disciplinární delikt je definován v ustanovení § 64 zákona o vysokých školách tak, že disciplinárním deliktem je zaviněné porušení povinností stanovených právními předpisy nebo vnitřními předpisy vysoké školy a jejích součástí. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2011, č.j. 8 As 41/2010 - 110 interpretuje ustanovení § 64 o vysokých školách tak, že „[p]odle § 64 zákona o vysokých školách je disciplinárním přestupkem zaviněné porušení povinností stanovených právními předpisy nebo vnitřními předpisy vysoké školy a jejích součástí. Zákon o vysokých školách neobsahuje vlastní úpravu skutkových podstat disciplinárních přestupků. Odkazuje na ostatní právní předpisy nebo na úpravu ve vnitřních předpisech jednotlivých vysokých škol. Ponechává vysokým školám relativně široký prostor pro úvahu, jaké jednání budou za disciplinární přestupek považovat. Právě proto je však třeba klást důraz na formulaci skutkové podstaty disciplinárního přestupku. Ta je důležitá pro určení skutečností, které bude třeba v řízení prokazovat. Nepochybně jinak bude vypadat řízení, ve kterém je pachateli vytýkáno poškození majetku školy a konkrétní okolnosti, za kterých k tomu došlo, budou zohledněny při úvaze o výši sankce a jinak řízení, ve kterém se pachateli klade za vinu, že svým jednáním hanobil národ.“ V tomto případě se jedná o posouzení skutkové podstaty plagiátorství jako disciplinárního deliktu v rámci vnitřních předpisů univerzity.

[11] Dle vnitřního předpisu, Disciplinárního řádu je disciplinární delikt definován tak, že se jedná o „zaviněné porušení povinností stanovených právními předpisy nebo vnitřními předpisy UTB a jejích součástí. Student je tak povinen se při svém jednání řídit zejména Etickým kodexem studenta UTB, který je součástí Statutu Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně.“

[12] Dále se soud zabýval pojmem plagiát. Plagiátem je dle Databáze Národní knihovny České republiky „nedovolená napodobenina (přesná nebo částečná) uměleckého nebo vědeckého díla jiné osoby, která je bez uvedení předlohy vydávána za originál; její původce tak porušuje autorská práva autora původní předlohy“ nebo „představení duševního díla jiného autora půjčeného nebo napodobeného v celku nebo z části, jako svého vlastního.“ Dle slovníku cizích slov lze pod pojmem plagiát spatřovat „podvrh, úmyslnou napodobeninu vydávanou za vlastní dílo, uměleckou nebo vědeckou krádež.“ Dle Disciplinárního řádu se dle článku 2 odst. 2 písm. a) plagiátorstvím myslí „vydávání cizí práce za vlastní, použití části cizí práce ve vlastní práci bez náležitého citování uvedeného obecně přijímaným způsobem; zařazení autorského díla do souborného díla, aniž by autor souborného díla ošetřil autorská práva autorů děl zařazených do souborného díla.“ Plagiátorstvím se nemyslí pouze kopírování cizího textu a jeho vydávání za vlastní, ale i neúmyslné opomenutí citací nebo špatné citování nebo nedostatečná práce s originálním textem, čímž se má na mysli nesprávná parafráze nebo nesprávná kompilace případně nesprávné rozpoznání všeobecně známých faktů. Ze spisového materiálu plyne, že žalobce při psaní diplomové práce čerpal z diplomové práce Možnosti a problémy resocializace vězňů, účinnost programů zacházení od autorů E. B. a M. P., přičemž tento zdroj žalobce ve své práci vůbec neuvedl. Dále ze spisového materiálu vyplývá, že některé části textu diplomové práce žalobce byly doslovně převzaty z primárních zdrojů (primární zdroje zahrnují původní vědecké práce, články ve vědeckých časopisech, publikované sborníky z konferencí, technické zprávy, dizertace nebo diplomové práce a patenty), přičemž se žalobce pokusil pouze o malé změny. Žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě dostatečně podrobně vysvětluje jednotlivá pochybení

v rámci celé diplomové práce. Z obsahu žaloby je zřejmé, že žalobce nerozporuje tvrzení, že neuvedl odkazy na příslušná díla a autory, dle jeho slov měl v úmyslu se k těmto částem vrátit. Takovým jednáním se však dopustil disciplinárního deliktu dle Disciplinárního řádu a to tak, že použil část cizí práce bez náležitého citování uvedeného obecně přijímaných způsobem.

[13] Z výkazu o studiu vyplývá, že žalobce 19. 12. 2012 ukončil zkouškou předmět Metodologie společenských věd, který má v rámci náplně předmětu studenty připravit na koncipování a realizaci projektu bakalářské práce. Tím, že předmět řádně ukončil zkouškou, tudíž potvrzuje to, že s obsahem předmětu musel být srozuměn. Navíc soud zdůrazňuje, že žalobce obdržel titul bakalář, tudíž v rámci psaní bakalářské práce musel a měl vědět, jaké má jak bakalářská, tak následně diplomová práce splňovat formální požadavky týkající se obsahu práce i citací.

[14] Na základě prohlášení autora diplomové práce ze dne 24. 3. 2014 žalobce prohlásil, že pracoval na diplomové práci samostatně a použitou literaturu citoval. Z výsledků systému na odhalování plagiátů však vyplývá, že diplomová práce žalobce je ve shodě s jinými dokumenty ve výši 25 %. Ze zápisu ze zasedání disciplinární komise Fakulty humanitních studií UTB ve Zlíně konané dne 4. 6. 2014 plyne, že žalobce není dostatečně schopen obhájit své jednání a vysvětlit své postupy při psaní diplomové práce. Námitka žalobce směřující k pochybnosti, že není možné takové jednání označit za disciplinární delikt je tak nedůvodná. Za plagiátorství je označováno i takové jednání jako neúplná či chybějící citace. Žalobce se tak svým jednáním dopustil disciplinárního deliktu definovaného Disciplinárním řádem.

[15] Za druhé se soud zabýval pravomocí děkanky k uložení sankce v podobě vyloučení ze studia za výše uvedený disciplinární delikt. Z ustanovení § 65 zákona o vysokých školách plyne, že je možné za disciplinární delikt uložit sankci vyloučení ze studia, přičemž při ukládání sankce se musí přihlížet k charakteru jednání, jímž byl disciplinární delikt spáchán, k okolnostem, za nichž k němu došlo, ke způsobeným následkům, k míře zavinění, jakož i k dosavadnímu chování studenta, který se disciplinárního deliktu dopustil, a k projevené snaze o nápravu jeho následků. Vyloučit ze studia lze pouze v případě úmyslného spáchání disciplinárního deliktu. Disciplinární řád upravuje ukládání sankcí za přestupky (delikty) v článku 3, úprava je totožná s úpravou zákonnou. V odstavci 6 článku 3 Disciplinárního řádu však vnitřní předpis upřesňuje ukládání sankce vyloučením ze studia tak, že *„lze uložit studentovi pouze za závažný, úmyslný přestupek, anebo pokud se jedná o opakovaný přestupek nebo studentovi, který je pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na dobu delší než 1 rok, nebo byl-li pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin spáchaný při plnění studijních povinností nebo v přímé souvislosti s nimi k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na dobu nejméně 6 měsíců. Ze studia bude podle § 67 zákona o vysokých školách rovněž vyloučen student, který byl ke studiu přijat v důsledku svého podvodného jednání.“* Za disciplinární delikt plagiátorství proto dle zákona i vnitřních předpisů školy je možné uložit sankci vyloučení ze studia, přičemž je nutné splnit alespoň jednu podmínku dle článku 3 odst. 6 Disciplinárního řádu a to, buď se musí jednat o závažný a úmyslný přestupek (delikt) nebo o opakovaný přestupek nebo se musí jednat o studenta, který je pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin spáchaný při plnění studijních povinností nebo v přímé souvislosti s nimi. Žalobce namítá, že se v tomto případě nejednalo

o úmysl, ale pouze o pochybení. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce splňuje podmínku týkající se závažnosti a úmyslu přestupku. Vyplývá to především z průběhu zasedání disciplinární komise, kde je uvedeno, že žalobce není schopen shrnout závěry své práce a odvolává se na své vlastní zkušenosti ze zaměstnání dozorce. Neumí přesně popsat, jak postupoval a jakou používal při zpracování diplomové práce metodologii. Nedokáže vysvětlit výběr respondentů pro výzkumný vzorek, přičemž se odkazuje na konzultanta. Shromážděné důkazy v rámci spisového materiálu zdejší soud považuje za dostatečné pro tvrzení, že žalobce diplomovou práci zpracoval nedostatečně a nesplnil tak požadavky na formální náležitosti diplomové práce. Z výsledku jeho nedostatečné obhajoby před disciplinární komisí je možné tvrdit, že práci nezpracoval jako autor celou sám a tak závažně a úmyslně spáchal disciplinární delikt plagiátorství, když diplomovou práci prezentuje jako svoji vlastní. Ze zápisu zasedání disciplinární komise, napadeného rozhodnutí, vyjádření žalovaného a dalších listinných důkazů v rámci spisového materiálu je taktéž zřejmé, že disciplinární komise zvažovala okolnosti, za nichž došlo ke spáchání disciplinárního deliktu, a přihlížela k charakteru samotného jednání žalobce. Z chování žalobce je také jasné, že se nesnažil o nápravu svého jednání, zdejší soud se ztotožňuje s názorem a odůvodněním žalovaného týkající se sankce za disciplinární delikt. Dle zákona a dle vnitřních předpisů jsou splněny podmínky pro uložení sankce za výše uvedený disciplinární delikt ve formě vyloučení ze studia, zdejší soud tak nespatřuje v uložení sankce jakékoli zákonné pochybení ani důvod pro jeho moderaci.

[16] Žalobce dále namítá nejasnost předvolání na zasedání disciplinární komise, postup disciplinární komise a průběh disciplinárního řízení. Soud se nejdříve zabýval předvoláním k disciplinárnímu řízení. Dle článku 6 odst. 5 musí být student k zasedání komise písemně předvolán a to poštou do vlastních rukou nejméně dva týdny před konáním zasedání disciplinární komise. Další zvláštní požadavky vnitřní řád nevyžaduje. Za obecné požadavky na předvolání k jednání můžeme považovat vymezení osoby, která se má dostavit, kdy a kam se má dostavit, v jaké věci a z jakého důvodu se má dostavit. Ze spisového materiálu vyplývá, že předvolání před disciplinární komisí bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 22. 5. 2014 přičemž předvolání jasně vymezuje, koho předvolává, na kdy a kam se má předvolaný dostavit a v jaké věci se má dostavit. Zdejší soud tak konstatuje, že předvolání splňuje zákonem stanovené obsahové a formální náležitosti. Soud považuje námitky žalobce týkající se nejasnosti předvolání za bezdůvodné a námitku týkající se hodinového zpoždění začátku zasedání komise za zcela bezpředmětnou. Pokud chce být žalobce přítomen u zasedání a obecně u jakéhokoli jednání, je nutné počítat i s možnými časovými posuny v případě, že se objeví nečekané překážky pro řádné zahájení jednání.

[17] Další námitka se týká průběhu a postupu disciplinárního řízení. Dle žalobce se komise zaměřila nejen na problematiku zjišťování nepřiznané shody tzv. plagiátorství, ale i na zkoušení žalobce z obsahu práce. Zdejší soud námitku považuje za nedůvodnou. Disciplinární komise má za úkol zjistit, zda byl či nebyl spáchán disciplinární delikt, proto může požadovat jakékoli informace, které vedou k tomuto zjištění. Je tedy nutné počítat i s tím, že se členové komise budou ptát i na obsah práce, kterou přezkoumávají. Soud považuje námitku týkající se uplynutí relativně dlouhé doby od odevzdání diplomové práce do konání disciplinárního řízení (tři měsíce), za nedůvodnou, jelikož v případě, že se koná obhajoba diplomové práce v rámci státní závěrečné zkoušky je často doba od odevzdání a do konání obhajoby na

fakultách univerzit v České republice i delší. Pokud obecně student vysoké školy píše diplomovou práci v průběhu posledních třech až čtyřech semestrech svého studia jistě je schopen svoji práci popsat, obhájit a vysvětlit své postupy při psaní i po třech měsících od odevzdání diplomové práce. Dle článku 6 odst. 6 má student právo navrhopvat a předkládat důkazy v rámci disciplinárního řízení, vyjadřovat se ke všem podkladům pro jednání, nahlížet do písemných podkladů a s výjimkou protokolu o hlasování i do zápisu o jednání komise, a pořizovat si z nich výpisy. Soud zdůrazňuje, že žalobce měl v průběhu disciplinárního řízení prostor navrhopvat a předkládat důkazy, měl možnost svá tvrzení případnými důkazy potvrdit či vyvrátit. Průběh a výsledek jednání ve formě sankce vyloučení ze studia, tak měl možnost ovlivnit.

[18] Žalobce namítá postup vedoucího práce, jelikož ten, dle žalobce, měl upozornit na případné plagiátorství. Žalobce ve své žalobě tvrdí, že správní orgán má povinnost studenta poučit nebo alespoň včas upozornit na případné plagiátorství. Soud poukazuje na to, že ať už v rámci zákonných nebo vnitřních předpisů povinnost upozorňovat studenta na plagiátorství není nikde vymezena. Naopak povinností studenta je dodržovat veškeré vnitřní a zákonné předpisy. Vysokoškolské studium je hlavně studiem samostatným, studentovi vzniká závazek spočívající v plnění povinnosti vyplývající z předpisů a je pouze na studentovi, jak řádně bude plnit požadavky v průběhu studia. V tomto případě se jedná o diplomovou práci. Je tudíž na autorovi diplomové práce, aby svoji práci odevzdal zpracovanou co nejlépe a dle zadaných požadavků. Vedoucí práce plní svoji povinnost vůči svému diplomantovi tím, že ho v psaní práce vede, radí a má případně připomínky. Neodpovídá však za obsah práce, tedy ani za případné plagiátorství autora, které je odhalitelné teprve ve fázi odevzdání kompletní práce, neboť teprve v té se ukazuje definitivní podoba práce. Jestliže žalobce sám tvrdí, že absentující citace jsou jeho opomenutím (zapomněl je doplnit), pak lze toto pochybení přičítat vedoucímu práce. Podle názoru soudu je nemožné odhalit plagiát jinak, než za použití k tomu určených srovnávacích programů, neboť žádný vedoucí diplomové nebo jiné obdobné práce není schopen detailně znát každý publikovaný text. Z toho vyplývá, že plagiát lze odhalit až teprve v následné kontrole definitivního textu práce. Vedoucí práce tak neporušil žádné povinnosti týkající se odhalování plagiátorství. Soud navíc poukazuje na Stanovisko k diplomovým pracím s podezřením na plagiát ze dne 14. 5. 2014 vedoucího práce žalobce doc. PhDr. M. J., Ph.D., které bylo vyhotoveno přímo pro posouzení, zda se jedná o plagiátorství, kde vedoucí práce uvádí, že diplomová práce nese znaky plagiátorství. Soud proto tuto námitku neshledal v intencích uvedeného důvodu.

[19] Poslední námitka žalobce se týká dalších dvou případů plagiátorství, které se projednávaly ve stejný den. Dle žalobce byl rozsah neodkazovaného textu práce posluchačky zhruba stejný jako v případě žalobce, ale výsledek disciplinárního řízení a zejména následně uložená sankce byla v jejím případě výrazně mírnější. Dle žalobce tak nebylo naplněno legitimní očekávání. Zdejší soud k námitce uvádí, že v rámci každého jednotlivého disciplinárního deliktu postupuje disciplinární komise individuálně a posuzuje jednotlivé dílčí okolnosti u každého studenta. Proto není možné, aby v těchto případech očekával žalobce stejný výsledek jednání, když ani nemohl mít přístup k veškerým okolnostem jiných, v ten den projednávaných, případů. Ze spisového materiálu je navíc zřejmé, že se nejedná o stejné případy, které je možné vzájemně porovnávat. V prvním případě se jedná o studenta bakalářského studia, přičemž vinu přiznal a má snahu o nápravu, v druhém případě se jedná

studentku magisterského studia, avšak v tomto případě není pochyb o tom, že by praktickou část autorka sama zpracovala. Každý případ plagiátorství projednáváný ten den je proto zcela individuální a v případě, že by disciplinární komise veškeré okolnosti nebrala v potaz, dopustila by se tak svým jednáním porušení vnitřních a zákonných předpisů. Námitku legitimní očekávání v tomto případě soud považuje taktéž za nedůvodnou.

[20] Soud dále zdůrazňuje povinnost studenta plnit povinnosti, které vyplývají ze studijního a zkušebního řádu. Student je povinen dodržovat vnitřní předpisy vysoké školy, tudíž je povinen dodržovat i Disciplinární řád a Etický kodex studenta. Soud tak závěrem uvádí, že výše vymezeným jednáním žalobce porušil vnitřní předpisy závažným a úmyslným způsobem a uložená sankce žalobci za takové porušení ve formě vyloučení ze studia je zcela přiměřená a v souladu s vnitřními a zákonnými předpisy.

V. Shrnutí a náklady řízení

[21] S ohledem na vše shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji postupem dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[22] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31.3.2015 č.j. 7 Afs 11/2014-47).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. dubna 2016

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu